

Uvod u dnevnik izolacije

Počinjem pisati, mada ne znam kako. Profesorica je objavila da moramo voditi dnevnik izolacije. Do sada nikad u životu nikad pisala dnevnik, iako to puno mojih vršnjaka radi. Dakle, situacija u svijetu je katastrofalna.

Nisam osoba koja je često tužna i usamljena jer sam svjesna da imam puno prijatelja i osoba koje me vole. No, što kada ti odjednom život stane. Zatvoriš se u kuću, izgubiš kontakt s prijateljima i obitelji. U tim trenutcima svi mi postanemo pomalo depresivni. Izolacija je tek počela, kažu da ćemo se vratiti u školu nakon dva tjedna.

Prolazi i tjedan dana. Situacija u školi postrožila se te pogoršala u cijelome svijetu. Rekli su nam da škole nema do četvrtog mjeseca. Danima nisam bila vani. Tu i tamo dođe Vanessa kod mene i to je to. Vrijeme je predivno, a nitko ne smije van. Na Dnevniku se samo čuju loše vijesti. Ruke su mi ispucane i crvene od silnog pranja. Profesori su rekli da od Uskrsa kreću ocjenjivati tako da počinjemo pisati ispite. Polako počinjem biti svjesna da će ovako možda biti do kraja godine. Stiže i Uskrs, blagdan koji se treba provesti s obitelji. Od toga neće biti ništa, ujak mi je na brodu nitko ne zna kada će se vratiti, a ujna u kućnoj izolaciji. Ipak smo tata, mama, brat i ja došli kod bake i djeda i imali uskršnji doručak. To nije bilo to... Bila sam tužna jer je korona morala i taj dan uzeti.

Prošlo je par dana od Uskrsa, počela sam tu i tamo izlaziti u park. Željela bih na tolika mjesta s prijateljima, željela bih ostvariti mnoge planove!

Trenutno mi je najteži period u karanteni. Počela sam razmišljati o svom školovanju i o tome što planiram dalje u životu. Plaši me pomisao na to da sam uskoro u 7.razredu i da se moram jako, ali jako potruditi i u glazbenoj i u osnovnoj školi ako planiram upisati školu koju želim. Danima razmišljam o tome i o još puno briga koje nemaju opravdanja. Želim da svaki trenutak u mom životu bude ispunjen, želim živjeti u trenutku pa i ako to nekad znači tugu i probleme. Prihvaćam. Samo ne želim sjediti u kući! Želim ići van! Puno sam puta rekla „ želim “, no tužno je što se u ovom trenutku to moje „ želim “ ne može ispuniti. Nedostaju mi treninzi, kickboxing i zezancija u dvorani. Sva natjecanja su otkazana.

Na dnevniku su najavili da će svaki tjedan biti popuštanje mjera. To možda nije velika stvar, no čovjeku je u ovom trenutku toliko olakšanje da čuje da ovo prolazi...

Možda sporo, ali prolazi.

Napravili smo skupa pomak, izlazimo iz ovoga. Lijepo je vidjeti koliko se svijet ujedini u ovakvim trenutcima, koliko smo svi podrška jedni drugima. Počela sam sve više izlaziti.

Dan koji mi je postao najljepši je dan kada smo obukle kratke hlače i izašle van. Možda nas ljudi i jesu

čudno gledali, ali osjećaj je bio fantastičan!

Svaki dan sve više i više idem van. Zbog toga sam malo i zanemarila školu. U glavi mi je samo ljetovanje na travi te puštanje glasne muzike.

Jučer sam išla s curama na more. Zadnjih dana nam je „trend“ pričati što mislimo u životu. Pogotovo nam je zanimljivo pričati o tome jer smo sve cure i jedna među nama će sada ići u srednju. Ljetovanje je u zraku i to znači da se bliži i kraj godine...Glazbena, završni ispiti, svjedodžbe, sve skupa je vrlo stresno. Moj brat završava srednju školu, to je veliki pomak u njegovom, ali i u mojem životu.

Šesti mjesec je pred vratima. Život se počeo normalizirati. Svijet uspješno prebrođuje veliku epidemiju. Vjerujem da će se o ovome pričati godinama.

Luna Antolić, 6. a